

40 дни преди тя да умре

Свила съм се на една пейка и треперя, но не ми пука, че е студено, защото съм заета. Подпряла съм скицника на коленете си и съм се облегла на Джак, който чете книга. Пред мен се простира гледка, включваща Парламента. Съсредоточена съм върху скицата си. Всъщност не рисувам гледката пред мен. Е, имам няколко листа с Биг Бен в скицника си, но в момента изпод молива ми излиза друго нещо.

– Приключваш ли вече? – пита ме Джак. – Не те пришпорвам, но ще вали и...

Извърта се и поглежда към рисунката ми.

– О... А, да, метафорична интерпретация на гледката?

– Даммм.

– Ела Блек ме накара да мръзна на пейка цял час, за да нарисува... Ела Блек.

– Това не е Ела Блек.

– Съжалявам, че трябва да ти го кажа, миличка, но това е тя.

Оглеждам скицата си. Изглежда като мен, но всъщност не е. Искане ми се Джак да можеше да го види, макар че не знам дали бих могла да го изисквам от него. Ако му бях казала, вероятно все някога щеше да разбере, но никога не съм му го казала и никога няма да му го кажа. От устните ми се откъсва нервен смях, от неговите – също.

– Как е книгата? – питам го.

– Всъщност страхотна. Апокалипсисът е в ход. Хей, знаеш ли, права си. Това не прилича на теб. Сякаш си ти, но с

психотичен поглед. Нали? Това си ти, докато си мислиш за нещо, което наистина, наистина мразиш.

Дъхът ми направо секва.

– Да. Всъщност да. Точно така.

– Не си мислиш за мен, нали?

Поглеждам Джак: рус, напълно обикновен човек, един от двамата ми най-добри приятели. Един от единствените ми двама приятели. Обожавам лицето му. Обожавам факта, че знаем тайните си. Макар че аз съм наясно с неговата най-голяма тайна, а той не знае всички мои. Може би и аз не знам неговите. Вероятно не.

– Естествено, че не си мисля за теб, задник такъв. – Една капка пада върху скицата ми и размива лицето ѝ. Затварям скицника, Джак прибира апокалиптичния си трилър и изтичваме да се скрием под едно голямо дърво. Наблюдаваме как капките се сипят, как хората разпъват чадъри и си слагат качулки, забързани към неизвестни дестинации, и чакаме дъждът да намалее достатъчно, за да изтичаме до Трафалгар Скуеър и да хванем влака за Кент.

Отидохме до Лондон, защото имаме междусрочна ваканция. Цяла сутрин обикаляхме безплатните галерии и се наслаждавахме на изкуството, купихме си няколко книги, след което седнахме в парка, където се опитах да нарисувам пейзаж, а нарисувах себе си с психотичен поглед. Знам защо го направих и се радвам, че го сторих.

Вече е час пик, когато стигаме до Чаринг Крос. Времето някак неусетно се е изнизало и е по-късно, отколкото предполагаме. И това при положение че цял следобед се взираме в един от най-популярните часовници в света.

– Малко се пооляхме – казва Джак.

– Определено.

Стоим и наблюдаваме преминаващите. На гарата е претъпкано не само с хора, които си тръгват от работа, но и с

ученици във ваканция като нас с Джак, и с туристи, дошли да разгледат лондонските забележителности, но забравили, че трябва да се качат или на по-ранен, или на по-късен влак. Ако се качим на правилния влак, пътят до къщи ще ни отнеме не повече от четиресет минути, но определено няма да е приятен. Живеем в град, от който хиляди хора се стичат на работа в Лондон.

На половината път към къщи чувам звън в главата си. Изправям се. Между мен и Джак има двама костюмари, които се качиха на Лондон Бридж и се държат така, сякаш все още са на работа. Единият се е долепил до мен и чете някаква скучна финансова статия на айпада си. Другият е увиснал на дръжката като тъжна стриптийзъорка и води изключително важен телефонен разговор за среща на акционерите. Опитвам да се самоубедея, че главата ми бучи, защото пътувам права, изморена съм и ми е напрегнато. Вчера изгубих телефона си, така че не мога да се разсея с него. Джак е прекалено далече, за да мога да разговарям с него. Трябва да остана в настоящето, но погледът ми започва да се размазва, защото съм права, изморена съм и ми е напрегнато. Започвам да си мърморя под нос, за да запазя спокойствие. На никого не му пука. Никой дори не забелязва.

По пътя от гарата към къщи обаче усещам, че нещата не отиват на добре. Не трябваше да рисувам онази скица. Ушите ми звънтят непоносимо, въпреки че сме на въздух, държим се за ръка и всичко е абсолютно нормално. Бях стиснала ръката на Джак, защото той знае, че понякога успява да ме заземе, да ме върне към настоящето, и няма против да го прави. Опитвам се да отпратя бученето, да използвам енергията му и да се балансирам.

Шумът става по-силен.

Все по-силен.

И по-силен.

И въпреки че си отивам у дома и изглеждам напълно нормална, знам, че не съм и трябва да се добера до сигурното място; трябва да стигна до стаята си и да затворя вратата. Трябва да остана сама.

Стисвам ръката на Джак и той стисва моята, защото си няма и представа какво се случва. Паважът е потъмнял от дъжда и облаците вещаят повторен валеж, но засега залезът е обагрил небето в мораволилаво и пейзажът изглежда като нарисован.

„*Моля те, иди си – казвам си. – Тръгни си и се върни по-късно.*“

Картината пред погледа ми се размазва. Това е нейният начин да каже: НЕ. ПО-КЪСНО. СЕГА.

– Всъщност – обръщам се към Джак – трябва да направя един творчески проект за домашно.

Опитвам се да дишам равномерно и да изглеждам нормална. Явно ми се получава, защото Джак не изглежда изненадан. Започвам да се чудя дали пък не забелязва нещо нетипично, но си мълчи, защото знае, че не искам да ме пита.

– Няма да заставам между артиста и неговото призвание и секунда повече! – махва драматично с ръка той и пригласява веждата си. – *Още боя, моля! Живеея за изкуството!* Това ли е начинът да ми кажеш, че искаш да се разкарам?

– Не се сърдиш, нали? Не искам да съм груба.

Чувството вече притиска черепа ми отвътре и заплашва да го спуска. Трябва да го накарам да си тръгне. Искане ми се да можех да му кажа, но не мога.

Не мога, защото не съм достатъчно смела. Хората виждат тази част от мен, която е пасивна, лесно се поддава на тормоз и на пренебрежение. Това е по-добрата ми версия: не смея да се поддавам на раздразнителността, особено в подобни моменти, защото всичко може да се случи. Момичето

от рисунката ми лесно може да поеме контрола над мен и да развали всичко. И това би било краят.

– Ако искаш, влез за малко – казвам, усещайки, че Бела слуша всяка моя дума много внимателно – и после, да, можеш да се разкараш. Имам да дорисувам цяла картина и знаеш колко асоциална ставам, докато творя. Допускам до себе си само Хъмфри.

– Тази котка е тотално разглезена – засмива се Джак.

Все още ръка за ръка пробягваме последните метри по хълма до къщи, защото започва да вали. Подминаваме жена с дълга заплетена коса, която се опитва да разпъне чадъра си, и мъж, който бута колело с дете на седалката. То ни махва и извиква: „Намокрих се!“ . Махвам му със свободната си ръка и усещам как Бела се опитва да удари с ток Джак, защото той е нормален и щастлив, а тя не смята това за честно.

Всъщност Джак не е съвсем нормален и щастлив, но Бела го смята за такъв в сравнение със себе си. Обичам го. Той и Лили са най-добрите ми приятели. Всички мислят, че ми е гадже, но той не е: той е много повече от това. Между нас има нещо специално и за двамата ни. Не искам истинско гадже. Не мисля, че някога ще пожелае да имам връзка. Уча в тежкарско девическо училище, но животът на много от гимназистките се определя единствено от момчетата. За мен това е жалко. Всеки път се ядосвам, но не съм достатъчно смела, за да кажа каквото и да било. Всъщност, ако тръгна да споря с тях, Бела вероятно ще изскочи и ще размаже глуповатата усмивка на някоя от девойките с пожарогасител, така че по-добре да си мълча.

Джак харесва по-добрата ми страна, единствената, която е виждал. Приятелството му с мен ми е помагало по много начини, а за кратко дори вдигна статуса ми с едно ниво, за да не съм най-лесната мишена за подигравки. Това, за съжаление, не продължи дълго – съвсем скоро останалите момичета

в училище пак ме взеха на подбив. Никога не съм разказвала на Джак какво ми се случва по време на учебните часове. Вероятно ще се разстрои, ще се ядоса и това няма да повлияе на нищо, освен на щастието му. А аз искам той да е щастлив. Само Лили е наясно със случващото се и се опитва да ме предпази, доколкото е възможно.

В коридора се натъкваме на мама, която държи нещо в ръце и се прави, че случайно е пред вратата.

– Телефонът ми! – почти изписквам и тя ми го подава с доволна усмивка.

– Някой го е предал. Обадиха се от полицията и отидох да го взема. Мислех, че съм загубила и моя, но слава богу, го намерих. Такива постъпки не възвръщат ли вярата ти в хората?

Казва го, само защото е клише – нейната вяра няма нужда да бъде възстановявана. Тя не е разочарована или цинична към нещо, макар непрекъснато да се опитва да ни предпази от несъществуващи опасности. Грабвам телефона си и бързо го проверявам; всичко си е точно както го оставих за послено вчера сутринта преди да го изгубя. Не мисля, че мама е ровила в него. Поне се надявам да не е.

Бела е в главата ми, прочиства гърлото си и изисква вниманието ни. Заглушавам я.

Мама не изглежда да е разбрала истината за училищния ми живот. Радва се да ме види с Джак. Буквално живее за нас. Стои в коридора и ме чака да се прибера, защото аз съм нейният живот. Странно е. Няма нужда да казвам, че това е хубаво за мен, но ми е жал за нея – животът ѝ трябва да е адски скучен. Понякога опитвам да проникна в главата ѝ и да разбера какво си мисли, но никога не успявам. Не мисля, че тя въобще има тъмна страна.

Ако знаеше какво ми се случва, щеше много да се притесни. Точно затова никога няма да ѝ призная. Но точно сега

Бела почуква по вътрешната страна на черепа ми и трябва да избягам.

Мама заключва вратата след нас, веднага щом влизаме въкъщи. Няма по-сигурна къща от нашата. Откакто се помня, професията на мама е да бъде мой пазач. Тя е абсолютно отдадена на грижата за моята сигурност, по всяко време, навсякъде. Каква ирония! Тя е спокойна само когато съм завита в леглото си. А това е най-опасното време и място от деня. Джак ѝ се усмихва.

– Как сте, госпожо Блек? – пита по неговия си учтив начин. – Изглеждате прекрасно.

Това много ѝ допада. Мама обожава Джак. Иска ѝ се с него да се оженим и да ѝ народим внуци. Няма представа, че това не може да се случи. Промърморвам нещо, защото Бела е в главата ми и не успявам да се изкажа подобаващо в момента.

– Искате ли бисквити? Тъкмо опекох една тава. Все още са топли.

Няма да ям бисквити точно сега, но ще запазя няколко за по-късно, защото на Бела вероятно ще ѝ харесат. Освен ако не са от онези със спелта и сладки картофи, които беше направила миналата седмица – тях никоой никога не би ги харесал.

– Да, моля – отвръща Джак. Сигурна съм, че се надява да са с парченца шоколад.

Те се запътват към кухнята, а аз се заключвам в тоалетната, облягам се на вратата и се опитвам да дишам. Трябва да се отърва и от двамата – да накарам Джак да си тръгне веднага. Главата ми е като в менгеме. Пред погледа ми танцуват черни точки.

Той седи на масата и флиртува с мама. И двамата го правят. Мисля, че тази игра му е забавна. Кой знае какво се върти в главата на мама. Усмихва се, кокетничи и разказва истории от младостта си, а той се засмива на правилните места и

казва точните неща. На никого от двамата не му пука какво мисля аз по въпроса. Картинката е адски гнусна, затова само извъртам очи.

Бисквитите са с джинджифил и стафиди – достатъчно приемливо, за да си завия три в кухненска хартия.

– Извинявай, Джак – казвам под зоркия поглед на мама и го целувам по челото. – Трябва да рисувам. Ще се видим утре.

– Няма проблем – засмива се той. – До утре, Елс. Няма да се застоявам.

– Винаги си добре... – тръгва да казва мама, но аз я спирам с категоричен поглед, излизам от стаята и се опитвам да си поема въздух, докато изкачвам стълбите към стаята си.

Затварям вратата и се боря за дъха си. Звънът в главата ми е толкова силен, че и пожарна аларма да зазвучи, вероятно няма да я чуя. Може би точно това се случва в момента. Не ми пука. Навивам ръкавите си и поглеждам малките разрези по вътрешната страна на ръцете си. Срам ме е от тях. Няма да позволя това да се случи отново.

Бъди добра, казвам на Бела.

БЪДИ ДОБРА, имитира ме тя. БЪДИ ДОБРА.

ВСЕ ТРЯБВА ДА СЪМ ДОБРА.

Я моля ти се.

МОЛЯ ТЕ, СПРИ. СПРИ. СПРИ.

Остави ме на мира.

ОСТАВИ МЕ НА МИРА.

Остави.

Ме.

На мира.

МАХНИ СЕ.

Не знам коя част от мен е тя и коя съм аз. Закривам лицето си с ръце и крещя беззвучно като картината. Искам само да съм нормална. Дъхът ми спира, свличам се и се подпирам

с длани на килима, усещам пода, момента, себе си и стаята. През годините се научих как да се преструвам, но когато вратата е затворена, няма нужда да разигравам тази сценка. Всичко може да излезе наяве. Измъквам картините изпод леглото. Те са плашещо точни изображения на ужаса. Изпълнени са със смърт, осакатявания и кошмари. Бела ги нарисува и обича да ги разглежда. Може би ще успее да ѝ угодя, като ѝ ги покажа. Наричам Бела тъмната си страна. Тя също е Ела, но не съвсем. Тя е лошата Ела. Бела. Преди няколко години мислих по въпроса и реших да я кръстя така, вместо дотогавашното Чудовището. Всяко лошо нещо е малко по-добро, когато си има име. Бела е по-добре от Чудовището. Тогава не знаех, че Бела означава красива: моята Бела въобще не е красива. Тя е пълната противоположност на красивото. Но все пак е Бела.

Бела отчаяно иска да властва над цялата ми същност: постоянно съм нащрек и се боря. Понякога трябва да я пусна на свобода, за да не избухна. Винаги е плашещо, но след като приключи, се чувствам спокойна и дори може би щастлива. За кратко всичко си е на мястото. Тогава рисуваме. Сега разглеждам рисунките. Всички са направени с черно мастило – огромни листа с дребни детайли ала Йеронимус Бош*, но някак по-модернистични. Осакатени деца. Човешки крайници, разпръснати навсякъде. Кръв и смърт. Тези картини ни отнемат часове рисуване. Надявам се никой никога да не ги открие, макар да са най-доброто, което някога съм правила.

Сега обаче не иска да ги разглежда. *ПО-КЪСНО*, казва.

Едва дишам. Звънът в главата ми се засилва. Долепям длани до пода и се опитвам да вдишам. Виждам Хъмфри,

* Брабантски художник (XV – XVI в.). Голяма част от картините му изобразяват греховете и моралните падения на хората чрез образи на демони, полухора, полуживотни и машини. Картините му съдържат множество детайлни и подробни символни фигури. – *Бел. прев.*

който кротко стои до мен. Той винаги идва, когато Бела се появи.

– Вземи си бисквитка – казвам отчаяно, развивам кухненската хартия и оставям курабийките да се изсипят на килима. Грабвам една и я набутвам в устата си, но Бела я изплюва, защото вижда нещо много по-добро от бисквитата. Хъмфри е довякъл някакво нещастно ужасено птиче в спалнята ми. Промъкнал се е някак покрай мама, която би му изкрещяла да се разкара, ако го беше видяла. Малко птиче. Прилича на бебе. Дали Хъмфри го е взел от гнездото му, дали майка му се чуди къде е?

Птичето разперва малките си крилца и се опитва да излети, въпреки че телцето му е прикlescено в захапката на Хъмфри. Котаракът ми често прави подобни неща. Явно предпочита да е от отбора на Бела, отколкото в моя. Той знае.

Допълзвам до него. Вече дори не мога да чуя звъна в ушите си: превърнал се е в бял шум, който блокира останалия свят. Усещам как Ела си отива и аз се превръщам в Бела, което е хубаво, защото Ела е адски жалка. Едва дишам, когато се пресягам за чука под леглото на Ела. Всъщност е чукче – малък дамски инструмент, с който не можеш да причиниш вреда никому. Когато мама го намери, Ела я излъга, че ѝ е нужен в часовете по скулптура, и тя ѝ повярва.

Хващам малкото животинче за едно от перцата му и го поставям върху едно есе по история, което е върху учебник на пода. Изпъвам го и го притискам с пръст.

– Здравей – прошепвам. Бела е превзела цялото ми съществуване. Хъмфри ме поглежда с ожесточен поглед. Той е лош котарак и никога не се преструва, че е нещо различно. Впивам поглед в птичето и дишането ми се учестява. Не чувам нищо. Не виждам нищо освен животинчето. Знам точно какво ще направя. Нямах да го измъкна от устата на Хъмфри и да извадя чукчето, ако не знаех. Знам точно какво ще направя,

защото само за това живея. Светът потъмнява по краищата като страшна стара снимка. Всичко останало изчезва. Птицата, учебникът, котката, чукът. Бела.

Прилошава ми по странен начин. Случващото се не е нормално за никого освен за мен. Гледам как птичето се опитва да отлети, и знам, че никога повече няма да разпери крилцата си. Аз съм Бела и съм способна на всичко. Имам власт над живота и смъртта. Вдигам чукчето на нужната височина, изчаквам секунда, за да се насладя на момента, след което го стоварвам върху птичето.

Усещам

как

изпуква.

Гледам

как

се

счупва.

Взирам се в останките. Харесва ми да го правя.

– Благодаря – обръщам се към котарака и той килва глава, сякаш за да ми каже: *пак заповядай. Заедно сме в това.*

Ето за това става въпрос. Харесва ми, когато надделявам. Искам да я превзема изцяло. Искам да спре да бъде Ела Блек и да ме остави в тялото си. Аз мога да направя всичко. Белият шум започва да заглъхва. Опитвам да го задържа.

Мразя да го правя, казва Ела с жалкия си глас.

МАХАЙ СЕ.

Страх ме е.

НЕ ТЕ Е СТРАХ.

– Ела?

Гласът се прокрадва през обгърналата ме черна пелена и аз изчезвам в нищото.

Звънът се връща в ушите ми, но е по-тих. Аз съм Ела. Седя с кръстосани крака до леглото си. Отнема ми едва ня-

колко секунди, за да се върна към себе си, да разбере, че отново съм Ела, че Бела си е отишла. Бутам чука под леглото и скачам на крака. Коленете ми се подгъват. Сърцето ми бие толкова силно, че вероятно са го чули и долу.

Лили стои в коридора.

Оглеждам се и се опитвам да си поема дълбоко дъх, за да изтрия и последните останали следи от Бела. Аз съм в спалнята си. Стените са боядисани в розово и синьо, а на тях са закачени аниме плакати и скиците ми от Рио де Жанейро. Дрехите ми са пръснати по целия под. Насреща ми има фотоколаж на трима ни с Лили и Джак, позиращи с издадени напред устни като някакви кифли и заливащи се от смях в прегръдката на другия. Всичко изглежда нормално.

Всичко

изглежда

нормално.

Но аз знам, че нищо не е нормално.

Не знам какво е видяла. Не знам дали не е видяла как Бела вдига чукчето и убива птичето. Бела вече не е тук. Няма я. Лили не трябва да я вижда. Не бива да вижда каквото и да е от това. Не. Изтласквам тъмнината далече, далече, далече.

Повтарям си наум думите, които ми помагат да се върна към себе. Но те вършат работа само след като Бела си е отишла или поне е на път.

Вселената, Вселената, Вселената, казвам.

Вселената.

Вселената.

Цялата

Вселена

Космическата перспектива е единственото нещо, способно да отпрати Бела. Ако си мисля за Вселената и колко малка съм аз в сравнение с нея, всичко останало изглежда незначително. Нищо друго няма значение. Нито Ела, нито Бела.